

РЕШЕНИЕ

№ 1358

гр. Варна, 17.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Виляна Н. Михалева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от мл.с. Виляна Н. Михалева Въззивно гражданско дело № 20233100501863 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба, подадена от Министерство на правосъдието, чрез ст. юрк. Славова, срещу Решение №2566/12.07.2023 г., постановено по гр. д. №2003/2023 г. по описа на РС - Варна, с което са отхвърлени предявените от жалбоподателя срещу Л. М. Ц. кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 232, ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 3346,07 лв., представляваща дължими разходи за потребена ел. енергия в нает имот по Договор за отдаване под наем на ведомствено жилище от 26.02.2008 г., находящо се в гр. Варна, ул. „Христо Смирненски“ № 19, бл. 1, вх. Б, ап. 7, за периода от 01.05.2019 г. до 06.03.2020 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 20.02.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, и сума в размер на 1041,93 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 27.01.2020 г. до 19.02.2023 г.

Във въззивната жалба са изложени съображения за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Жалбоподателят Министерство на правосъдието поддържа, че исковите претенции са доказани по основание и размер. Сочи, че сумата от 2641,11 лв., начислена за периода от м.01.2018 г. до 22.04.2019 г., е включена във фактура, издадена на 22.05.2019 г., и затова е дължима. Счита, че погасителната давност е прекъсната с връчване на нотариална покана. По изложените съображения отправя искане за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго, с което предявените иски да бъдат уважени.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от въззиваемия Л. М. Ц., чрез адв. П., с който жалбата се оспорва като неоснователна. Навежда доводи, с които обосновава правилност и законосъобразност на обжалваното решение. Отправя искане за потвърждаване на обжалваното решение. Претендира разноски.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Производството пред РС – Варна е образувано въз основа на искова молба, подадена от Министерство на правосъдието, с която са предявени иски срещу Л. М. Ц., ЕГН *****, с правно основание чл. 232, ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 3346,07 лв., представляваща дължими разходи за потребена ел. енергия в нает имот по Договор за отдаване под наем на ведомствено жилище от 26.02.2008 г., находящо се в гр. Варна, ул. „Христо Смирненски“ № 19, бл. 1, вх. Б, ап. 7, за периода от 01.05.2019 г. до 06.03.2020 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 20.02.2023 г. до окончателното изплащане на задължението и сумата от 1041,93 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 27.01.2020 г. до 19.02.2023 г.

В исковата молба ищецът Министерство на правосъдието, чрез ст. юрк. Славова, излага, че на 26.02.2008 г. сключил договор с ответника за отдаване под наем на ведомствено жилище, находящо се в гр. Варна, ул. „Христо Смирненски“ № 19, бл. 1, вх. Б, ап. 7. Апартаментът, който бил частна държавна собственост, му бил предоставен за управление с АДС. На 27.01.2020 г. на ответника била връчена нотариална покана, с която последният бил известен, че договорът за наем се прекратява с изтичане на един месец от връчване на поканата, както и че дължимата сума за разходвана

ел. енергия към 13.01.2020 г. следва да бъде заплатена. Ответникът предал на ищеца ключовете за жилището на 06.03.2020 г. Поддържа, че през м. май 2019 г. ответникът преустановил заплащането на разходите за ел. енергия, свързани с ползването на вещта и до момента на депозиране на исковата молба не ги бил заплатил, затова дължат както главницата, така и мораторна лихва върху нея. Излага, че Затворът Варна имал разкрита партида от електроразпределителното дружество за отчитане на консумираната ел. енергия. Консумираната ел. енергия от всички сгради на Затвора – Варна, включително и ведомствения блок, в който се намирало ведомственото жилище, ползвано от ответника, се отчитала от общ електромер в Затвора – Варна, като ежесечно се издавали фактури на името на Затвора – Варна. Затворът заплащал към електроразпределителното дружество задължението си за консумираната ел. енергия. Ведомствените жилища нямали собствен електромер и нямали абонатен или клиентски номер. Във всяко ведомствено жилище имало поставен контролен електромер, по който енергитикът на Затвора – Варна снимал показанията всеки месец и ги предавал в счетоводството на затвора. Там се издавала фактура, чрез която се префактурирала изразходваната за всеки наемател ел. енергия, въз основа на показанията на контролния електромер, по цената за 1 кВт взета от месечната фактура на електроразпределителното дружество. падежът за заплащане на консумираната ел. енергия бил 40 дни от префактурирането.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника Л. М. Ц., чрез адв. П., с който оспорва предявения иск като неоснователен. Сочи, че от твърденията, изложени в исковата молба, и приложените към същата доказателства не било ясно дали дължат разходи за ел. енергия, потребена за апартамент №7 или за апартамент №8. Излага, че и двата апартамента се намират на втори етаж на жилищна сграда в гр. Варна, ул. „Христо Смирненски“ № 19, бл. 1, вх. Б. За периода от 2008 г. до 2020 г., когато той е бил наемател, отчитане на ел. енергия не било извършвано в негово присъствие. Електромерите на двата апартамента били контролни към общия електромер, който се намирал в сградата на Затвора Варна /или трафопост/, отделно от жилищната сграда. Заплащаната ел. енергия не е била за реално отчетена на контролния електромер на жилището, ползвано от него. По тази причина част от фактурите са издавани за апартамент №7, а друга част – за апартамент №8, с потребител - ответника. Поддържа, че месечното отчитане

на потреблението било извършвано като от общия електромер са приспадани показанията на контролните, което било довело до неточно и некоректно отчитане и неточно определяне на задълженията. Твърди, че е заплатил ел. енергия за апартамент №7, записана в протокола при предаване на жилището. Оспорва правото на ищеца да продава ел. енергия. Възражава, че във фактурите липсват показания за ел. енергия – старо и ново показание, период, за който е потребена, цена за кВт/ч, тарифата, по която е изчислено задължението. Релевира възражение за погасителна давност по отношение на претендираните суми за главница и лихва, като посочва, че същите представляват периодични плащания и затова се погасяват с изтичане на тригодишната погасителна давност.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон и съобразявайки становището на страните, в предметните предели на жалбата, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

С приобщения по делото договор за отдаване под наем от 26.02.2008 г. Министерството на правосъдието в качеството на наемодател е предоставил на Л. М. Ц. в качеството на наемател отдава под наем за задоволяване на жилищни нужди ведомствено жилище, находящо се в гр. Варна, ул. „Христо Смирненски” №19, бл. 1, вх. Б, представляващо апартамент №7, срещу наемна цена.

Видно от АЧДС №9044/19.04. 2016 г. самостоятелен обект в сграда с ид. №10135.3513.1798.14.7 е актуван като частна държавна собственост и е предоставен за управление на Министерството на правосъдието.

Видно от Нотариална покана от 21.01.2020 г. и разписка от 27.01.2020 г., на 27.01.2020 г. Л. М. Ц. е известен от Министерството на правосъдието за прекратяването на договор за наем от 26.02.2008 г. с изтичане един месец от датата на получаване на поканата поради системно незаплащане на Затвора – Варна на разходваната от Ц. електроенергия, която към 13.01.2020 г. е на стойност 3240,28 лв.

От предавателно-приемателен протокол от 06.03.2020 г. се установява, че на посочената дата е извършено фактическо предаване и приемане на процесния апартамент №7. В протокола са записани показанията на измервателните уреди, като към 06.03.2020 г. електромерът е бил с показания

3198 за дневна и 64288 за нощна.

Представено е извлечение с натрупване, от което е видно, че за апартамент №7 на Л. Ц. е начислена сума в размер на 3346,07 лв.

С Потвърждение на разчети от 19.12.2019 г., което, видно от разписка по пратка № ИД PS 9009 005J9M I на „Български пощи“ ЕАД е изпратено на Л. М. Ц., но пратката се е върнала непотърсена, е отправена молба от Затвора – Варна до Л. М. Ц. във връзка с провеждана инвентаризация да потвърди вземане на затвора в размер на 3199,16 лв.

С Потвърждение на разчети от 28.01.2022 г., което, видно от разписка по пратка № ИД PS 9009 006VIP 7 на „Български пощи“ ЕАД е получено от пълномощник на Л. М. Ц., последният е уведомен, че задължението му за потребена и незаплатена ел. енергия към 31.12.2021 г., заведено в счетоводните регистри на Затвора – Варна, е в размер на 3346,07 лв.

По делото са приобщени издадени от Затвора - Варна към Л. М. Ц., с адрес – ап. №7, фактури за продажба, както следва:

- №280 от 12.02.2020 г. на стойност 105,79 лв. – разходвана електроенергия за м. януари 2020 г., със срок за плащане – 12.02.2020 г.;
- №277 от 09.01.2020 г. на стойност 41,12 лв. – разходвана електроенергия за м. декември 2019 г., със срок за плащане – 09.01.2020 г.;
- №272 от 11.12.2019 г. на стойност 85,02 лв. – разходвана електроенергия за м. ноември 2019 г., със срок на плащане – 11.12.2019 г.;
- №269 от 12.11.2019 г. на стойност 95,30 лв. – разходвана електроенергия за м. октомври 2019 г., със срок на плащане – 12.11.2019 г.;
- №265 от 15.10.2019 г. на стойност 92,72 лв. – разходвана електроенергия за м. септември 2019 г., със срок на плащане 15.10.2019 г.;
- №262 от 12.09.2019 г. на стойност 37,47 лв. – разходвана електроенергия за м. август 2019 г., със срок на плащане – 12.09.2019 г.;
- №257 от 12.08.2019 г. на стойност 60,82 лв. – разходвана електроенергия за м. юли 2019 г., със срок на плащане – 12.08.2019 г.;
- №254 от 11.07.2019 г. на стойност 71,26 лв. – разходвана електроенергия за м. юни 2019 г., със срок на плащане – 11.07.2019 г.;
- №251 от 25.06.2019 г. на стойност 89,09 лв. – разходване

електроенергия за м. май 2019 г., със срок на плащане – 25.06.2019 г.;

Приобщени са по делото фактури за периода от 30.04.2019 г. до 31.01.2020 г., издадени от „Гранд Енерджи Дистрибушън“ ЕООД към Затвор Варна ГДИН за консумираната енергия от всички сгради на Затвора – Варна.

Видно от представената Справка за консумирана електроенергия от наемател Л. М. Ц., издадена от Затвора - Варна, последният е начислил задължения за електроенергия на Л. М. Ц., съответстващи на префактурираните такива от Министерство на правосъдието в горепосочените фактури, в общ размер на 3346,07 лв., от които за периода от м. май 2019 г. до м. януари 2020 г. - 678,58 лв.

Представени са Протокол от 14.01.2020 г. и Заповед № 18/13.01.2020 г., според които определена комисия от Затвора - Варна е установила поредността на апартаментите и съответстващите им електромери във вх. „Б“ на ведомствено жилище, намиращо се на бул. „Хр. Смирненски“ № 19 в гр. Варна, като към 14.01.2020 г., единственият обитаем апартамент е бил ап. №7 – този на Л. М. Ц.. Електромерите на апартаментите следват тяхната поредност. Единственият електромер, отчитащ разход на ел. енергия към 14.01.2020 г. е ап. №7.

Към доказателствената съвкупност са приобщени и други писмени доказателства, които са неотносими към предмета на доказване.

Въз основа на приетата за установена фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Предявените осъдителни искиове намират правното си основание в разпоредбите на чл. 232, ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 232, ал. 2 ЗЗД съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса в тежест на ищеца е да установи в условията на пълно и главно доказване твърденията си за сключване на договор за наем, по силата на което ищецът е предоставил на ответника за временно възмездно ползване ведомствено жилище, находящо се в гр. Варна, ул. „Христо Смирненски“ № 19, бл. 1, вх. Б, ап. 7, което е ползвано от ответника в периода от 01.05.2019 г. до 06.03.2020 г., през който същият е потребил ел. енергия, както и какъв е месечният размер на потребената ел. енергия, надлежно отчитане на претендираните разходи,

падежът на заплащане на тези разходите.

В тежест на ответника е да установи в условията на пълно и насрещно доказване твърденията си, че е погасил задълженията си за потребена ел. енергия.

Липсва спор между страните, че по силата на договор за отдаване под наем от 26.02.2008 г. между въззивника, в качеството на наемодател и въззиваемия в качеството на наемател, е възникнало валидно облигационно правоотношение за отдаване под наем на ведомствено жилище срещу наемна цена, което правоотношение е прекратено след изтичане на едномесечно предизвестие, отправено от наемодателя. Ведомственото жилище е представлявало апартамент №7, находящ се в гр. Варна, ул. „Христо Смирненски” №19, бл. 1, вх. Б, а не апартамент №8, което се установява от договора за наем от 26.02.2008 г. и от предавателно-приемателния протокол от 06.03.2020 г. Исковата претенция касае апартамент №7 и за доказване на нейната основателност по делото са приобщени 9 бр. фактури за процесния период от 01.05.2019 г. до 06.03.2020 г., всички те издадени за ап. №7.

В чл. 7 от договора за наем страните са уговорили, че наемателят се задължава да заплаща всички консумативни разходи, свързани с ползването на апартамента, като ел. енергия и др. С клаузата не е уговорено нещо различно от диспозитивното правилото на чл. 232, ал. 2 ЗЗД, според което наемателят е длъжен да плаща разходите, свързани с ползуването на вещта.

Задължението за заплащане на ел. енергия от наемателя възниква само в случай, че същата е реално потребена. В случая по делото не са ангажирани доказателства, годни да установят, че ответникът е потребявал ел. енергия в процесното ведомствено жилище през твърдения период, респ. какво е количеството на реално потребената енергия в обекта за исковия период. Въззивната страна е представила по делото само справка за консумирана електроенергия на наемателя Ц., в която е отразено количеството потребена ел. енергия, като за процесния период от 01.05.2019 г. до 06.03.2020 г. същата е остойностена на общо 678,58 лв. Справката представлява частен диспозитивен документ и не се ползва с материална доказателствена сила, която да задължи съда да приеме, че същата отразява действителното фактическо положение, т. е. че въззиваемият е потребил посоченото в справката количество електроенергия, както и че стойността на потребеното е

правилно изчислена. Въззивникът не е провел пълно и главно доказване на твърденията си, че електроенергията, консумирана във ведомственото жилище, отдадено под наем на насрещната страна, е отчитана от контролен електромер, чиито показания се предават в счетоводството на Затвора – Варна. Липсата на събрани доказателства за показанията на измервателния уред и за единичната цена, по която е извършено префактурирането, водят до извод за липса на основание за възникване на вземане в полза на въззивника за разходи за ел. енергия. При недоказване на основанията на вземанията, невъзможно е да бъде установен и техният размер, включително по реда на чл. 162 ГПК, като съдът определи същия по своя преценка или вземе заключението на вещо лице.

Отделно от горното, предвид разясненията, дадени с ТР №3/18.05.2012 г. по тълк. д. №3/2011 г. по описа на ВКС, претенцията за разходите за потребена електроенергия, свързани с ползването на вещта, представляват периодични плащания по см. на чл. 111, б. "в" ЗЗД, поради което вземанията за същите се погасяват с изтичане на тригодишна давност. Последната съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В конкретния случай, последното задължение е по фактура №280/12.02.2020 г., със срок за плащане – 12.02.2020 г., от която дата до датата на подаване на исковата молба - 20.02.2023 г., тригодишният давностен срок е изтекъл, поради което и възражението на въззиваемата страна се явява основателно. Събрани доказателства в подкрепа на ищцовото твърдение, че падежът на задълженията е 40 дни след датата на префактуриране, няма по делото. Отправената до въззиваемия нотариална покана не съставлява основание по чл. 115 или чл. 116 ЗЗД, годно да спре или прекъсне погасителната давност.

Вследствие на горното, искът по чл. 232, ал. 2 ЗЗД е неоснователен и недоказан.

С оглед извода за неоснователност на иска по чл. 232, ал. 2 ЗЗД и акцесорния характер на иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, последният също е неоснователен.

По изложените съображения исковите претенции следва да бъдат изцяло отхвърлени.

Поради съвпадане решаващите изводи на двете съдебни инстанции,

решението следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК на въззиваемия следва да бъдат присъдени сторените съдебно-деловодни разноски. Представен е списък по чл. 80 ГПК за направени разноски за настоящото въззивно производство в размер на 600 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, както и доказателства за извършването им.

Въззивният съдът констатира допуснати в Решение №2566/12.07.2023 г., постановено по гр. д. №2003/2023 г. по описа на РС – Варна, очевидни фактически грешки, изразяващи се в грешно изписване на периодите на лихвите съобразно датата на подаване на исковата молба - 20.02.2023 г., а именно: вместо правилното „считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 20.02.2023 г.“ е изписано погрешно „считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 20.01.2023 г.“, както и вместо правилното „обезщетение за забава за периода от 27.01.2020 г. до 19.02.2023 г.“ е изписано погрешно „обезщетение за забава за периода от 27.01.2020 г. до 21.02.2023 г.“. Компетентността за коригиране на същите по реда на чл. 247 ГПК е на първоинстанционния съд.

Мотивиран от изложеното и на осн. чл. 271, ал. 1, изр. 1, пр. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2566/12.07.2023 г., постановено по гр. д. №2003/2023 г. по описа на РС – Варна, с което са отхвърлени предявените от Министерство на правосъдието срещу Л. М. Ц., ЕГН *****, кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 232, ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сума в размер на 3346,07 лв., представляваща дължими разходи за потребена ел. енергия в нает имот по Договор за отдаване под наем на ведомствено жилище от 26.02.2008 г., находящо се в гр. Варна, ул. „Христо Смирненски“ №19, бл. 1, вх. Б, ап. 7, за периода от 01.05.2019 г. до 06.03.2020 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 20.02.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, и сума в размер на 1041,93 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 27.01.2020 г. до 19.02.2023 г.

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати на Л. М. Ц., ЕГН

*****, сума в размер на 600 лв. /шестстотин лева/, представляваща сторените във въззивното производство съдебно - деловодни разноси, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението не подлежи на обжалване по арг. от чл. 281, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____